

Сум на душі

Віктор Шевчукевич

Сумно стало, промовив він,
Споглядаючи на гори в тумані.
Сім'я, кохання, я — все поринає у сон,
Бездиханний, тими провинами,
Що мене ріжуть щоранку, як те лезо з заточеним кінцем.
Легко палити, важко будувати
Нові міста з вуличним проспектом,
Проспектом, названим писемним.
По яких ходив, змінюючи сум'яття,
Безкорисний ти — ранковий стогін,
Перед бурею людського навчання.